

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. CH.**, zastoupený JUDr. Olgou Juklíkovou – Hruškovou, advokátkou, se sídlem Týn nad Vltavou, Náměstí Míru 38, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2003, č. j. 11 Az 145/2003 - 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 12. 2003, č. j. 11 Az 145/2003 - 12, odmítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2003, č. j. OAM-4498/VL-10-K04-2001, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Městský soud v Praze dospěl v odůvodnění napadeného usnesení k závěru, že žaloba ze dne 16. 5. 2003 nesplňuje zákonem vyžadované náležitosti, tyto nedostatky nebyly k výzvě soudu odstraněny, a proto Městský soud v Praze návrh žalobce v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Uvedl, že při projednání jeho žádosti o udělení azylu došlo k pochybení správního orgánu, a proto rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, čímž porušil

ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a nesprávně posoudil stěžovatelovu žádost o udělení azylu. Stěžovatel dále namítal neúplnost důkazů a porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, když správní orgán nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Stěžovatel rovněž konstatoval porušení ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán podle jeho názoru nedostatečně objasnil důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí. Svá tvrzení stěžovatel odůvodnil tím, že Ukrajinu opustil z důvodu opodstatněné obavy o svůj život, a to v květnu 1998 kvůli problémům s mafií, která po něm požadovala placení „výpalného“. Čtyřikrát zaplatil, pak se částky začaly zvyšovat a stěžovatel přestal platit, bylo mu vyhrožováno a na konci roku 1997 byl fyzicky napaden. Na policii se neobrátil, považoval to za zbytečné, neboť policie na Ukrajině je zkorumpovaná. Stěžovatel odcestoval do M. za přítelkyní, po návratu na jaře 1998 zjistil, že se situace nezměnila, kamarád mu sdělil, že jej mafie stále hledá, proto se rozhodl svou vlast opustit. Stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a navrhl, aby bylo rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 3. 2004, č. j. 11 Az 145/2003 - 25, ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Olgu Juklíkovou – Hruškovou, advokátku.

Dne 10. 3. 2005 byl spis Městského soudu v Praze předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele ze dne 22. 1. 2004.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 12. 12. 2005, č. j. 4 Azs 109/2005 - 36, vrátil spis Městskému soudu v Praze s tím, že je třeba vyzvat stěžovatele prostřednictvím jeho zástupkyně k doplnění kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 12. 2005, č. j. 11 Az 145/2003 - 37, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 22. 1. 2004 podanou proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2003, č. j. 11 Az 145/2003 - 12, a uvedl, v čem spatřuje naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. V odůvodnění tohoto usnesení Městský soud v Praze uvedl, že stěžovatel jen obecně popsal, v čem spatřuje nezákonnost napadeného správního rozhodnutí, aniž tyto důvody subsumoval pod zákonné důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. s tím, že z obsahu kasační stížnosti nevyplývá, v čem žalobce spatřuje nezákonnost usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2003, č. j. 11 Az 145/2003 - 12, když námitky proti tomuto usnesení stěžovatel neuvedl. Městský soud v Praze současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne. Toto usnesení bylo zástupkyni stěžovatele doručeno dne 29. 12. 2005.

Protože zástupkyně stěžovatele na výzvu soudu ve lhůtě soudem stanovené nereagovala, předložil Městský soud v Praze spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy zástupkyně stěžovatele nereagovala na výzvu Městského soudu v Praze k doplnění kasační stížnosti, kasační stížnost

nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelem zůstává neurčitá a nekonkrétní. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel je v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a tento důvod obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, zveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005).

V daném případě jde o kasační stížnost proti usnesení, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele. Z obsahu kasační stížnosti však vůbec nevyplývá, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla žaloba odmítnuta, takže kasační stížnost prakticky vůbec nereaguje na způsob rozhodnutí Městského soudu v Praze. S ohledem na citovanou judikaturu nelze za dostačující důvody kasační stížnosti považovat toliko obecné konstatování, která ustanovení správního řádu byla v průběhu správního řízení porušena.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, v němž je uvedeno, že soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

V posuzované věci stěžovatel pouze vyjmenoval ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž uvedl, v čem spatřuje nezákonnost napadeného usnesení Městského soudu v Praze. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., když kasační stížnost neobsahuje rozsah a důvody, pro které stěžovatel napadl usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a pokud stěžovatel není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, zveřejněné ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 6/2003).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však v zákonné lhůtě neodstranil, přestože je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2004, č. j. 11 Az 145/2003 - 25, byla stěžovateli na jeho žádost ustanovena pro řízení o kasační stížnosti zástupkyně JUDr. Olga Juklíková – Hrušková, advokátka. Nejvyšší správní soud však nepřiznal zástupkyni stěžovatele odměnu za zastupování, neboť ze spisu nevyplývá, že by učinila některý z úkonů uvedených v ustanovení § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu